

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w KATOWICACH
40 – 032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23
tel.: 32 255 – 27 – 75 fax: 32 251 – 86 – 72
e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl
REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO.OŚ/41.9/492/2025/9066/RN

Katowice, dnia 23.10.2025r.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018r. poz. 570) oraz art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2024r. poz. 572 z późn. zm.),

po rozpatrzeniu odwołania spółki Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie, reprezentowanej przez pełnomocnika adwokata P K W, zawartego w piśmie z dnia 21 maja 2025r., zatytułowanym: „Odwołanie”, od decyzji Zastępcy Dyrektora Wydziału Środowiska w Urzędzie Miejskim w Gliwicach, działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta Gliwice, Nr ŚR – 261/25 (Nr sprawy: SR.6220.1.55.2023) z dnia 30 kwietnia 2025r. o treści sentencji: „odmawiam wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia.”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:
Przewodniczący składu: Robert Nowicki (sprawozdawca)
Członkowie: Piotr Magiera
Rafał Zarzycki

na posiedzeniu w dniu 23 października 2025r.

orzekło

uchylić w całości zaskarżoną decyzję
i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Uzasadnienie

Decyzją Nr ŚR – 261/25 (Nr sprawy: SR.6220.1.55.2023) z dnia 30 kwietnia 2025r., organ pierwszej instancji, w oparciu o art. 104 § 1 i § 2 kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2024r. poz. 572) oraz art. 75 ust. 1 pkt 4 i art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz. U. z 2024r. poz. 1112 z późn. zm.), w związku z postanowieniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach Nr SKO.OSW/41.9/592/2023/20758/AK z dnia 13 października 2023r., po rozpatrzeniu wniosku inwestora – spółki Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie – z dnia 20 września 2023r., uzupełnionego następnie pismem z dnia 30 stycznia 2024r., w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa na działce Nr 1714/15 obręb Krywałd, Knurów, orzekł jak wskazano na wstępie. W uzasadnieniu ww. decyzji organ pierwszej instancji przedstawił motywy wydanego w sprawie orzeczenia. Charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do ww. decyzji.

Od powyższej decyzji odwołanie w terminie złożył inwestor – spółka Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie – reprezentowany przez pełnomocnika adwokata P K W. W pisemnym odwołaniu (pismo z dnia 21 maja 2025r., zatytułowane: „Odwołanie”), pełnomocnik odwołującej się strony wyraził niezadowolenie z rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji i zaskarżył je w całości. Zaskarżonej decyzji zarzucił naruszenie:

1) przepisów postępowania, które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, to jest:

- a) art. 40 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego, polegające na doręczeniu zaskarżonej decyzji na nieprawidłowy adres, to jest mimo wskazania w treści informacji zawartej na końcu decyzji wzmianki o doręczeniu jej pełnomocnikowi, to jest P M R, wysłaniu jej bezpośrednio do wnioskodawcy;
- a) art. 8 i art. 10 kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 79a i art. 36 tego kodeksu i w związku z art. 73 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko, polegające na prowadzeniu i zakończeniu postępowania w sprawie z naruszeniem zasad pogłębiania zaufania obywateli do władzy publicznej oraz zapewniania uczestnikom prawa do czynnego udziału w postępowaniu, wyrażające się w:
 - prowadzeniu sprawy z uchybieniem terminom określonym w art. 35 kodeksu postępowania administracyjnego, oraz nieinformowaniu stron o każdorazowym niezakończonym postępowaniu w terminie z równoczesnym wskazaniem przyczyn takiego stanu rzeczy i określeniem nowego terminu;
 - nieprecyzyjnym wskazaniu zależnych od wnioskodawcy przesłanek, które na dzień wysłania mu zawiadomienia o zamiarze zakończenia sprawy nie zostały spełnione, co w ocenie organu mogło skutkować wydaniem decyzji niezgodnej ze stanowiskiem wnioskodawcy
- 2) przepisów prawa materialnego, to jest:
 - a) art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko w związku z § 37 ust. 8 lit. d miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, polegającym na przyjęciu, że pojęcie „gromadzenia odpadów”, o którym mowa w § 37 ust. 8 lit. d miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego należy rozumieć w sposób tożsamy z pojęciem „magazynowania”, podczas gdy postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego winny być odczytywane z uwzględnieniem zasad wykładni obowiązującej przy odczytywaniu aktów prawnych, w tym z uwzględnieniem zakazu wykładni synonimicznej, a zatem należy uznać, że wykorzystane w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pojęcia „gromadzenia” i „magazynowania” mają odmienne znaczenie;
 - b) art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko w związku z § 37 ust. 8 lit. d miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że wnioskodawca w ramach planowanego przedsięwzięcia zamierza magazynować odpady w sposób, w jaki zakazuje tego miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, podczas gdy z jednoznacznego stanowiska wnioskodawcy wyrażonego w uzupełnionym raporcie oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko (który jest dokumentem wiążącym dla organu) wynika, że odpady przetwarzane w ramach inwestycji będą dostarczane prosto na linię produkcyjną (obejmującą również zasobniki), a zatem proces produkcji na wszystkich planowanych liniach produkcyjnych nie będzie wiązał się z magazynowaniem odpadów.

Wskazując na powyższe pełnomocnik odwołującej się strony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji polegającą na wydaniu decyzji ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia objętego wnioskiem, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji. W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik odwołującej się strony przedstawił stanowisko w sprawie. Do odwołania pełnomocnik odwołującej się strony dołączył wydruk uchwały Rady Miasta Knuruwa Nr XXXVIII/375/2001 z dnia 19 kwietnia 2001r. w sprawie zmiany Miejscowego planu ogólnego zagospodarowania przestrzennego Miasta Knuruwa obejmującego obszar istniejącego składowiska komunalnego wraz z terenami przyległymi i drogą dojazdową oraz kopię decyzji Prezydenta Miasta Knuruwa Nr UA.0050.1.030.2013 z dnia 13 września 2013r. wydanej w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia.

Pismem Nr SR.6220.1.55.2023 z dnia 29 maja 2025r., organ pierwszej instancji przesłał ww. odwołanie wraz z aktami sprawy do organu odwoławczego.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, po analizie akt sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego stwierdza, co następuje:

Z akt sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego wynika, że inwestor – spółka Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurówie – pismem z dnia 20 września 2023r., zatytułowanym: „Wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”, na podstawie art. 71 i art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, wystąpił do organu pierwszej instancji – wówczas prezydenta Miasta Knuruwa – o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa na działce Nr 1714/15 obręb Krywałd, Knurów. W treści ww. wniosku inwestor wskazał, że przedmiotowe przedsięwzięcie zaliczane jest do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, to jest instalacje do przetwarzania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 14 grudnia 2012r. o odpadach odpadów inne niż wymienione w pkt 41 i 46, w tym składowiska odpadów inne niż wymienione w pkt 41, mogące przyjmować odpady w ilości nie mniejszej niż 10 t na dobę lub o całkowitej pojemności nie mniejszej niż 25 000 t, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018r. poz. 2389, z późn. zm.). Dalej wskazał, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięcia będzie niezbędna do uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę i pozwolenia na przetwarzanie odpadów. Do ww. pisma pełnomocnik inwestora dołączył dodatkowe dokumenty, w tym: raport o oddziaływaniu przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, sporządzony we wrześniu 2023r.; mapę z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie; kopę mapy ewidencyjnej; wydruki uproszczonych wypisów z rejestru gruntów z dnia 13 września 2023r. oraz dowód uiszczenia opłaty skarbowej za wydanie wnioskowanej decyzji.

Powyższe pismo wpłynęło do organu pierwszej instancji – wówczas Prezydenta Miasta Knuruwa – w dniu 21 września 2023r. i z tym dniem zostało zainicjowane postępowanie administracyjne w sprawie.

W aktach sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego znajduje się postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach Nr SKO.OSW/41.9/592/2023/20758/AK z dnia 13 października 2023r., którym Kolegium, po rozpatrzeniu wniosku Zastępcy Prezydenta Miasta Knuruwa, działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta Knuruwa, zawartego w piśmie Nr UA.6220.1.9.2023 z dnia 22 września 2023r., w sprawie wyznaczenia innego organu do rozpatrzenia wniosku inwestora, zawartego w piśmie z dnia 20 września 2023r., zatytułowanym: „Wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”, i wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa na działce o numerze ewidencyjnym 1714/15 obręb Krywałd, Knurów, orzekło o wyznaczeniu Prezydenta Miasta Gliwice do załatwienia tej sprawy. W uzasadnieniu tego postanowienia Kolegium przedstawiło motywy wydanego w sprawie orzeczenia.

Pismem Nr UA.6220.1.9.2023; UA.KW.00563.2023 z dnia 18 października 2023r., Prezydent Miasta Knuruwa przekazał akta ww. sprawy do Prezydenta Miasta Gliwice – organu pierwszej instancji wyznaczonego do załatwienia tej sprawy postanowieniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach Nr SKO.OSW/41.9/592/2023/20758/AK z dnia 13 października 2023r. – celem załatwienia.

Postanowieniem Nr ŚR – 85/2023 (Nr sprawy: SR.6220.1.55.2023) z dnia 23 listopada 2023r. organ pierwszej instancji – Prezydent Miasta Gliwice – odmówił wszczęcia, na wniosek inwestora, zawarty w piśmie z dnia 20 września 2023r., zatytułowanym: „Wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”, postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa na działce o numerze ewidencyjnym 1714/15 obręb Krywałd, Knurów. W uzasadnieniu tego postanowienia organ pierwszej instancji przedstawił motywy wydanego w sprawie orzeczenia.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył inwestor – spółka Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie – reprezentowany przez pełnomocnika adwokata P K W (pismo z dnia 3 grudnia 2023r., zatytułowane: „Zażalenie”).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach po rozpatrzeniu ww. zażalenia inwestora – spółki Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie – reprezentowanego przez pełnomocnika adwokata P K W, postanowieniem Nr SKO.OŚ/41.9/1075/2023/25785/KS z dnia 12 stycznia 2024r. orzekło o uchyleniu w całości zaskarżonego postanowienia organu pierwszej instancji Nr ŚR – 85/2023 (Nr sprawy: SR.6220.1.55.2023) z dnia 23 listopada 2023r. W uzasadnieniu decyzji Kolegium przedstawiło motywy wydanego rozstrzygnięcia.

Pismem Nr SR.6220.1.55.2023 z dnia 17 stycznia 2024r., zatytułowanym: „Wezwanie”, organ pierwszej instancji – Prezydent Miasta Gliwice – wezwał inwestora – spółkę Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie – do usunięcia braków wniosku w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa na działce Nr 1714/15 obręb Krywałd, Knurów, zawartego w piśmie z dnia 20 września 2023r., zatytułowanym: „Wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”.

Pismem z dnia 30 stycznia 2024r., zatytułowanym: „Odpowiedź”, inwestor – spółka Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie – uzupełnił braki wniosku w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa na działce Nr 1714/15 obręb Krywałd, Knurów, zawartego w piśmie z dnia 20 września 2023r., zatytułowanym: „Wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”.

Pismem Nr SR.6220.1.55.2023 z dnia 6 lutego 2024r., zatytułowanym: „Zawiadomienie”, organ pierwszej instancji – Prezydent Miasta Gliwice – poinformował podmioty uznane za strony postępowania o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa na działce o numerze ewidencyjnym 1714/15 obręb Krywałd, Knurów.

W aktach sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego znajduje się wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Miasta Knurów „Rejon Południe”, zatwierdzonego uchwałą Rady Miasta Knurów Nr XXX/423/2004 z dnia 29 grudnia 2004r., sporządzone dla działki o numerze ewidencyjnym 1714/15 obręb Krywałd w Knurowie.

Pismem Nr SR.6220.1.55.2023 z dnia 12 marca 2024r. organ pierwszej instancji wystąpił do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Gliwicach oraz Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach o uzgodnienie (wydanie opinii co do) warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia.

Pismem z dnia 19 kwietnia 2024r. inwestor uzupełnił raport o oddziaływaniu przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, sporządzony we wrześniu 2023r.

Pismem z dnia 30 kwietnia 2024r. inwestor uzupełnił raport o oddziaływaniu przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, sporządzony we wrześniu 2023r. oraz udzielił wyjaśnień w sprawie.

Pismem z dnia 8 maja 2024r. inwestor uzupełnił raport o oddziaływaniu przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, sporządzony we wrześniu 2023r. oraz udzielił wyjaśnień w sprawie.

Opinią sanitarną Nr NS – ZNS.9022.3.15.2024.2 z dnia 20 maja 2024r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Gliwicach pozytywnie zaopiniował realizację przedmiotowego przedsięwzięcia oraz określił warunki jego realizacji. W uzasadnieniu przedstawił motywy wydanego w sprawie orzeczenia.

Postanowieniem Nr WOOŚ.4221.38.2024.MP.2 z dnia 11 czerwca 2024r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach uzgodnił realizację przedmiotowego przedsięwzięcia oraz określił warunki jego realizacji. W uzasadnieniu przedstawił motywy wydanego w sprawie orzeczenia.

Pismem z dnia 9 lipca 2024r. inwestor uzupełnił raport o oddziaływaniu przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, sporządzony we wrześniu 2023r. oraz udzielił wyjaśnień w sprawie.

Pismem Nr NS – ZNS.9022.3.15.2024.3 z dnia 24 lipca 2024r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Gliwicach podtrzymał stanowisko zajęte w opinii sanitarnej Nr NS – NS – ZNS.9022.3.15.2024.2 z dnia 20 maja 2024r.

Postanowieniem Nr WOŚ.4221.99.2024.MP.1 z dnia 14 sierpnia 2024r. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach uzgodnił realizację przedmiotowego przedsięwzięcia oraz określił warunki jego realizacji. W uzasadnieniu przedstawił motywy wydanego w sprawie orzeczenia.

Postanowieniem Nr C.RZŚ.4900.12.2024.KWK.3 z dnia 20 sierpnia 2024r. P.O. Zastępcy Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach Państwowego gospodarstwa Wodnego Wody Polskie uzgodnił realizację przedmiotowego przedsięwzięcia oraz określił warunki jego realizacji. W uzasadnieniu przedstawił motywy wydanego w sprawie orzeczenia.

W aktach sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego znajduje się pełnomocnictwo udzielone P I M – D przez inwestora w dniu 13 września 2024r. wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej od ww. pełnomocnictwa.

Pismem z dnia 24 września 2024r. inwestor uzupełnił raport o oddziaływaniu przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, sporządzony we wrześniu 2023r. oraz udzielił wyjaśnień w sprawie.

Pismem Nr SR.6220.1.55.2023 z dnia 16 października 2024r., zatytułowanym: „Wezwanie”, organ pierwszej instancji wezwał pełnomocnika inwestora do nadesłania dodatkowych dokumentów w sprawie.

Pismem z dnia 29 października 2024r. pełnomocnik inwestora przekazał do organu pierwszej instancji zweryfikowany tekst raportu o oddziaływaniu przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, sporządzony w październiku 2024r.

Pismem z dnia 14 listopada 2024r. pełnomocnik inwestora udzielił wyjaśnień w sprawie.

Pismem Nr SR.6220.1.55.2023 z dnia 19 listopada 2024r., zatytułowanym: „Wezwanie”, organ pierwszej instancji wezwał inwestora do nadesłania dodatkowych dokumentów w sprawie.

Pismem Nr UA.6727.3.23.2024; UA.KW.00710.2024 z dnia 22 listopada 2024r. Prezydent Miasta Knurów udzielił wyjaśnień w sprawie.

Pismem z dnia 14 listopada 2024r. pełnomocnik inwestora nadesłał dodatkowe dokumenty w sprawie oraz udzielił wyjaśnień w sprawie.

W aktach sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego znajduje się pełnomocnictwo udzielone adwokatowi P K W przez inwestora w dniu 3 grudnia 2024r. wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej od ww. pełnomocnictwa.

W aktach sprawy przekazanych przez organ pierwszej instancji do organu odwoławczego znajduje się pełnomocnictwo udzielone P M R przez inwestora w dniu 4 grudnia 2024r. wraz z dowodem uiszczenia opłaty skarbowej od ww. pełnomocnictwa.

Pismem z dnia 20 grudnia 2024r. pełnomocnik inwestora nadesłał dodatkowe dokumenty w sprawie oraz udzielił wyjaśnień w sprawie.

Pismem z dnia 15 stycznia 2025r. pełnomocnik inwestora przedstawił swoje stanowisko w sprawie.

Pismem z dnia 22 stycznia 2025r. pełnomocnik inwestora przedstawił swoje stanowisko w sprawie.

Pismem Nr SR.6220.1.55.2023 z dnia 25 lutego 2025r., zatytułowanym: „Zawiadomienie”, organ pierwszej instancji poinformował podmioty uznane za strony postępowania o zakończeniu prowadzonego postępowania dowodowego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa na działce Nr 1714/15 obręb Krywałd, Knurów oraz o uprawnieniach stron wynikających z art. 10 kodeksu postępowania administracyjnego. W treści tego pisma dodatkowo przedstawił stanowisko w sprawie.

Pismem z dnia 10 marca 2025r. pełnomocnik inwestora przedstawił swoje stanowisko w sprawie.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie organ pierwszej instancji decyzją Nr ŚR – 261/25 (Nr sprawy: SR.6220.1.55.2023) z dnia 30 kwietnia 2025r. orzekł jak wskazano na wstępie, z czym nie zgodził się inwestor – spółka Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurówie – reprezentowany przez pełnomocnika adwokata Karola

Wiśniewskiego, i w terminie złożył odwołanie, zawarte w piśmie z dnia 21 maja 2025r., zatytułowanym: „Odwołanie”.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach ustaliło następujący stan prawny odnoszący się do przedmiotowej sprawy:

Kolegium wskazuje, że w sprawie znajdzie zastosowanie ustawa z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Zgodnie z brzmieniem art. 71 ust. 1 ww. ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Stosownie do postanowień ust. 2 ww. artykułu uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Zgodnie z brzmieniem art. 72 ust. 1 ww. ustawy wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2, ust. 2a i ust. 2b ww. artykułu.

W myśl postanowień ust. 1a ww. artykułu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane.

W myśl ust. 3 ww. artykułu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a.

Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b tego artykułu.

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Przepis art. 74 ust. 1 ww. ustawy wymienia dokumenty jakie należy dołączyć do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W myśl ust. 3 ww. przepisu, jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 20, stosuje się art. 49 kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie z treścią art. 75 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wójt, burmistrz, prezydent miasta – w przypadku pozostałych przedsięwzięć (innych niż wymienione w punktach 1 – 3). Szczegółowe zasady ustalania organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określają przepisy dalszych ustępów tego artykułu.

W myśl art. 79 ust. 1 ustawy przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl art. 80 ust. 2 ustawy właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej, dla publicznych urządzeń służących do zaopatrzenia ludności w wodę, dla publicznych urządzeń służących do przesyłania i odprowadzania ścieków, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, dla inwestycji w zakresie terminalu, dla inwestycji związanych z regionalnymi sieciami szerokopasmowymi, dla inwestycji realizowanych na podstawie ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowy przeciwpowodziowych, dla inwestycji w zakresie budowy obiektów energetyki jądrowej lub inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych, dla inwestycji w zakresie infrastruktury

dostępowej realizowanych na podstawie ustawy z dnia 24 lutego 2017r. o inwestycjach w zakresie budowy drogi wodnej łączącej Zalew Wiślany z Zatoką Gdańską, dla Inwestycji oraz Inwestycji Towarzyszącej, o których mowa w ustawie z dnia 10 maja 2018r. o Centralnym Porcie Komunikacyjnym, dla inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących realizowanych na podstawie ustawy z dnia 5 lipca 2018r. o ułatwieniach w przygotowaniu i realizacji inwestycji mieszkaniowych oraz inwestycji towarzyszących, dla strategicznej inwestycji w sektorze naftowym, dla inwestycji w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku realizowanych na podstawie ustawy z dnia 19 lipca 2019r. o inwestycjach w zakresie budowy Muzeum Westerplatte i Wojny 1939 – Oddziału Muzeum II Wojny Światowej w Gdańsku, dla inwestycji w zakresie budowy portu zewnętrznego realizowanych na podstawie ustawy z dnia 9 sierpnia 2019r. o inwestycjach w zakresie budowy portów zewnętrznych, inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Brühla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie realizowanych na podstawie ustawy z dnia 11 sierpnia 2021r. o przygotowaniu i realizacji inwestycji w zakresie odbudowy Pałacu Saskiego, Pałacu Brühla oraz kamienic przy ulicy Królewskiej w Warszawie, inwestycji w zakresie budowy strzelnic realizowanych przez uczelnie na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2023r. o inwestycjach w zakresie budowy strzelnic realizowanych przez uczelnie oraz dla przedsięwzięć realizowanych na podstawie ustawy z dnia 2 grudnia 2021r. o wsparciu przygotowania III Igrzysk Europejskich w 2023 roku.

W świetle ust. 3 ww. artykułu w przypadku działalności określonej ustawą z dnia 9 czerwca 2011r. – Prawo geologiczne i górnicze, innej niż przedsięwzięcia wymagające koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin, kryterium oceny lokalizacji przedsięwzięcia jest nienaruszenie zamierzoną działalnością przeznaczenia nieruchomości określonego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, oraz w odrębnych przepisach.

Elementy decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, zostały określone w art. 82 ww. ustawy.

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia.

Przepis ust. 2 ww. artykułu określa dodatkowe wymogi uzasadnienia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W myśl art. 86 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organ wskazany w tym przepisie.

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokonuje się w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019r. poz. 1839 z późn. zm.).

Planowane przedsięwzięcie polegające na budowie zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa na działce Nr 1714/15 obręb Krywałd, Knurów, w świetle zapisów ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, ustaleń organu pierwszej instancji oraz wyjaśnień inwestora, zaliczane jest do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 47 tego rozporządzenia, to jest: instalacje do przetwarzania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 14 grudnia 2012r. o odpadach inne niż wymienione w pkt 41 i 46, w tym składowiska odpadów inne niż wymienione w pkt 41, mogące przyjmować odpady w ilości nie mniejszej niż 10 t na dobę lub o całkowitej pojemności nie mniejszej niż 25 000 t, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018r. poz. 2389, z późn. zm.).

Z przytoczonych powyżej przepisów prawnych wynika, że decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się, jeżeli są spełnione łącznie dwie przesłanki pozytywne:

- przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć wymienionych w art. 71 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko,
- wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza uzyskanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie,

udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko lub dokonanie zgłoszenia: budowy, wykonania robót budowlanych, zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części,
a nie zachodzi żadna z ustawowych przesłanek negatywnych wydania takiej decyzji.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, w oparciu o przedstawione powyżej ustalenia faktyczne jak i obowiązujący stan prawny stwierdza, co następuje:

Kolegium wskazuje, że przeprowadziło badanie wstępne ww. odwołania inwestora – spółki Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie – reprezentowanego przez pełnomocnika adwokata P K W, zawartego w piśmie z dnia 21 maja 2025r., zatytułowanym: „Odwołanie”, od decyzji organu pierwszej instancji Nr ŚR – 261/25 (Nr sprawy: SR.6220.1.55.2023) z dnia 30 kwietnia 2025r. i stwierdziło, że odwołanie to jest dopuszczalne.

Kolegium wskazuje również, że ww. odwołanie zostało złożone w prawem przewidzianym terminie.

Kolegium wskazuje dalej, że podstawą prawną do wydania orzeczenia przez organ odwoławczy jest art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego.

Stosownie zatem do postanowień art. 138 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo (pkt 1)
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo (pkt 2)
- 3) umarza postępowanie odwoławcze (pkt 3).

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

W myśl § 2a tego artykułu jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów.

W świetle § 2b tego artykułu przepisu § 2 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 136 § 2 lub 3. Organ odwoławczy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wydaje decyzję, o której mowa w § 1 albo 4.

Z kolei, stosownie do postanowień § 4 w. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wypływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu pierwszej instancji (T. Woś, J. Zimmermann, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PiP 1989, z. 8, s. 147).

Realizując zasadę dwuinstancyjności postępowania, art. 138 kodeksu postępowania administracyjnego ukształtował postępowanie przed organem odwoławczym – co do zasady – jako postępowanie merytoryczne. Merytoryczny bądź merytoryczno – reformacyjny charakter mają w związku z tym również decyzje tego organu (art. 138 § 1 pkt 1 i 2 zdanie pierwsze), ukierunkowane na rozstrzygnięcie o określonych prawach lub obowiązkach. U podstaw takiego kierunku rozstrzygnięć organu drugiej instancji leżała niewątpliwie również zasada szybkości działania i prostoty środków prowadzących do załatwienia sprawy (art. 12 kodeksu postępowania administracyjnego). Procesowym wyrazem merytorycznych kompetencji organu drugiej instancji jest treść jego rozstrzygnięcia w sprawie. Organ ten utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję bądź uchyla ją i sam rozstrzyga o istocie

sprawy. Wynik postępowania organu odwoławczego nie sprowadza się zaś do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony. Z kolei rozstrzygnięcia kasacyjne traktowane są przez kodeks jako wyjątki od zasady merytorycznego charakteru postępowania odwoławczego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 1996r., sygn. akt: SA/Ka 1994/95, niepublikowane). Należy wyodrębnić dwa ich rodzaje: decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i umarzającą jednocześnie postępowanie organu pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt 2 in fine), oraz decyzję kasacyjną przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji (art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego). Podstawowa różnica między nimi tkwi w tym, że ostatnia z nich może być wydana tylko wówczas, gdy organ odwoławczy stwierdzi istnienie podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji (B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego, s. 599; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 1997r., sygn. akt: SA/Rz 770/97, niepublikowany; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt: V SA 239/01, niepublikowany) (Grzegorz Łaszczyca, Komentarz do art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex).

W przypadku bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego organ odwoławczy uprawniony jest również do jego umorzenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 3 kodeksu postępowania administracyjnego.

Przechodząc do merytorycznego rozpatrzenia inwestora – spółki Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie – reprezentowanego przez pełnomocnika adwokata P K W, zawartego w piśmie z dnia 21 maja 2025r., zatytułowanym: „Odwołanie”, od decyzji organu pierwszej instancji Nr ŚR – 261/25 (Nr sprawy: SR.6220.1.55.2023) z dnia 30 kwietnia 2025r. którą tenże organ odmówił wydania inwestorowi decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa na działce Nr 1714/15 obręb Krywałd w Knurowie, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że raz jeszcze przeprowadziło postępowanie, w zakresie w jakim postępowanie to przeprowadził organ pierwszej instancji.

Po przeprowadzeniu postępowania w sprawie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że zaskarżona i wyżej opisana decyzja organu pierwszej instancji Nr ŚR – 261/25 (Nr sprawy: SR.6220.1.55.2023) z dnia 30 kwietnia 2025r. zawiera wady i nie może się ostać w obrocie prawnym. Została bowiem wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

W związku z powyższym Kolegium postanowiło uchylić zaskarżoną i wyżej opisaną decyzję organu pierwszej instancji Nr SR – 261/25 (Nr sprawy: SR.6220.1.55.2023) z dnia 30 kwietnia 2025r. , w całości i przekazać ww. sprawę organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia, ponieważ zachodzą przesłanki wskazane w art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego, w świetle którego organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. Wyżej opisana decyzja kasacyjna może bowiem zostać wydana wyłącznie w przypadku łącznego wystąpienia ww. dwóch przesłanek z art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego. Ustawodawca nie przewidział innych okoliczności pozwalających na wydanie takiej decyzji kasacyjnej, przy czym zakres czynności jakie w ramach postępowania odwoławczego może przeprowadzić organ odwoławczy określa przepis art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie bowiem z art. 136 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję. W świetle § 2 tego artykułu, jeżeli decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, organ odwoławczy może zlecić przeprowadzenie określonych czynności postępowania wyjaśniającego organowi, który wydał decyzję. W myśl § 3 ww. artykułu

przepis § 2 stosuje się także w przypadku, gdy jedna ze stron zawarła w odwołaniu wnioszek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy, a pozostałe strony wyraziły na to zgodę w terminie czternastu dni od dnia doręczenia im zawiadomienia o wniesieniu odwołania, zawierającego wnioszek o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. W myśl postanowień § 4 tego artykułu przepisów § 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że organ odwoławczy nie może co do zasady prowadzić postępowania dowodowego zastępującego postępowanie dowodowe, które winien był przeprowadzić organ pierwszej instancji. W sytuacji, gdy organ pierwszej instancji orzekł pomimo tego, że nie dysponował niezbędnymi dowodami i dowodów tych nie przeprowadził, to w istocie nie nastąpiło rozpoznanie sprawy w rozumieniu merytorycznym w pierwszej instancji. Takiej wadliwości postępowania organ odwoławczy nie może konwalidować, poza przypadkami wskazanymi w art. 136 § 1 – 3 kodeksu postępowania administracyjnego, ponieważ naruszyłby zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego wyrażoną w art. 15 kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne. Nadto w świetle art. 136 § 4 kodeksu postępowania administracyjnego przepisów § 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione.

Kolegium wskazuje, że przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania dowodowego w szerszym zakresie niż dozwala art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego i zastąpienie w ten sposób organu pierwszej instancji w prowadzeniu postępowania wyjaśniającego pozbawiłoby stronę prawa do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania sprawy administracyjnej. Kolegium stwierdziło, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy konieczne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w znacznym zakresie, a okoliczności wymagające wyjaśnienia mają kluczowe znaczenie dla jej rozstrzygnięcia. Nie może to nastąpić w uzupełniającym postępowaniu dowodowym, o którym mowa w zacytowanym powyżej art. 136 kodeksu postępowania administracyjnego. W dalszej części uzasadnienia zostaną wskazane naruszenia, których dopuścił się organ pierwszej instancji oraz zakres sprawy konieczny do wyjaśnienia ze względu na jego istotny wpływ na rozstrzygnięcie.

Kolegium wskazuje, że postępowanie administracyjne jest zorganizowanym procesem stosowania prawa, które obejmuje następujące etapy:

1. ustalenie stanu faktycznego sprawy w wyniku przeprowadzonego postępowania dowodowego,
2. wybór przepisu prawnego znajdującego zastosowanie w sprawie,
3. dokonanie interpretacji tego przepisu,
4. subsumcję faktów uznanych za udowodnione pod wybraną normę prawną,
5. ustalenie wiążących konsekwencji prawnych – wydanie rozstrzygnięcia.

Wszystkie opisane wyżej etapy procesu stosowania prawa winny być przeprowadzone z poszanowaniem obowiązujących i znajdujących zastosowanie w sprawie przepisów prawnych; zarówno przepisów prawa materialnego, jak i przepisów proceduralnych. Zgodnie z art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Natomiast stosownie do art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzeć cały materiał dowodowy. Zasada prawdy obiektywnej zawarta w art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego i rozwinięta w innych przepisach kodeksu postępowania administracyjnego, w tym w przepisie art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego, ma fundamentalne znaczenie dla prawidłowego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, które pozwoli dokonać subsumcji faktów uznanych za udowodnione pod stosowną normę prawną, a następnie doprowadzi do ustalenia konsekwencji prawnych tych faktów. Obowiązek wyczerpującego i rzetelnego zebrania materiału dowodowego związany jest z sytuacją procesową organu administracji publicznej, który jest „gospodarzem” postępowania i posiada duże uprawnienia w zakresie ukształtowania tego postępowania. W szczególności organ może w każdym stadium postępowania

zmienić, uzupełnić lub uchylić swoje postanowienie dotyczące przeprowadzenia dowodu. Natomiast obowiązek wyczerpującego rozpatrzenia materiału dowodowego polega na dokładnym zapoznaniu się z tym materiałem, ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych. Negatywne konsekwencje zaniedbania należących do organu czynności dowodowych nie mogą obciążać strony. Wykonanie obowiązku wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza zatem, że zaskarżoną decyzją Nr ŚR – 261/25 (Nr sprawy: SR.6220.1.55.2023) z dnia 30 kwietnia 2025r., organ pierwszej instancji, w oparciu o art. 104 § 1 i § 2 kodeksu postępowania administracyjnego oraz art. 75 ust. 1 pkt 4 i art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, w związku z postanowieniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach Nr SKO.OSW/41.9/592/2023/20758/AK z dnia 13 października 2023r., po rozpatrzeniu wniosku inwestora – spółki Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie – z dnia 20 września 2023r., uzupełnionego następnie pismem z dnia 30 stycznia 2024r., w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa na działce Nr 1714/15 obręb Krywałd, Knurów, odmówił wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięcia. W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji opisał przebieg postępowania oraz przedstawił motywy swojego rozstrzygnięcia. Wskazał m.in., że „(...) planowane przedsięwzięcie objęte wnioskiem polega na budowie zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa. Inwestycją objęty zostanie fragment działki Nr 1714/15 o powierzchni około 7315 m² (...) teren planowanej inwestycji obejmujący część działki Nr 1714/15 obręb Krywałd usytuowany jest w obszarze Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego Miasta Knurów (uchwała Rady Miasta Knurów Nr XXX/423/2004 z dnia 29 grudnia 2004r.), oznaczonym symbolem planu P1.2P – tereny przemysłowe i usługowo – produkcyjne (część wschodnia działki) oraz symbolem planu P1.3PE – rekultywacja w kierunku przyrodniczym (część zachodnia działki) (...) Z załączonego do raportu październik 2024r. planu zagospodarowania zakładu (Data 11.2024r.) oraz zagospodarowania terenu na wyrzysie z Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego (Data 11.2024r.) oraz wyjaśnień złożonych przez wnioskodawcę pismem z 24 września 2024r. wynika, że „ograniczono lokalizację projektowanych obiektów do terenów oznaczonych miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jako P1.2P (to jest tereny przemysłu i tereny usługowo – produkcyjne). W tym przewiduje się przesunięcie projektowanych zbiorników retencyjnych wód opadowych i roztopowych oraz zmianę kształtu powierzchni magazynu ziemi kompostowej. Na terenach oznaczonych. P1.3PE (tereny przeznaczone do rekultywacji), nie przewiduje się realizacji jakichkolwiek obiektów, pozostaną one niezabudowane do rekultywacji.” (...) Prezydent Miasta Gliwice uznał, że zapis § 37 ust. 8 pkt d) planu miejscowego nie dopuszcza magazynowania odpadów związanych z przetwarzaniem rozumianym jako proces odzysku lub unieszkodliwiania, w tym przygotowanie poprzedzające odzysk lub unieszkodliwianie (art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy o odpadach). Wskazać w tym miejscu należy, że z akt sprawy, w tym w szczególności z raportu październik 2024r. wynika, że inwestor w ramach prowadzonej w zakładzie działalności planuje magazynować odpady w związku z ich przetwarzaniem na 2 z 4 liniach przetwarzania odpadów: – Linii do produkcji kruszyw budowlanych i gipsu – pomimo tego, że w raporcie październik 2024r. wskazano: „Przechowywanie odpadów (surowców do przetwarzania) – Odpady nie będą przechowywane. Odpad jako surowiec trafia od razu do instalacji gdzie przetwarzane są na kruszywo, przechowywane będą selektywnie na betonowej powierzchni wyposażonej w system wewnętrznej kanalizacji wraz z separatorem substancji ropopochodnych. Ze względu na zabezpieczenie powierzchni zasobnika surowca w instalacji przetwarzania zakłada się usypywanie odpadów w pryzmach (w module Nr 0). Zasobnik to teren wygrodzony ścianami oporowymi wykonanymi z betonu i siatki o łącznej wysokości 4 m (2 m betonowa ściana i 2 m siatka zabezpieczająca przed rozwiewaniem odpadów). Lokalizacja modułu 0 zostanie wyznaczona w miejscu zapewniającym swobodne ciągli komunikacyjne i przeciwpożarowe oraz wykluczającym możliwość mieszania się surowców z innych linii przetwarzania” – tabela strona 40 raport październik 2024r. – Linii do produkcji organicznej ziemi ogrodowej – pomimo tego, że w

raporcie październik 2024r. wskazano: „Przechowywanie odpadów (surowców do przetwarzania) – Do przetwarzania wykorzystywane będą gleba i ziemia, które trafiają bezpośrednio na linię w postaci zasobnika materiału „ziemia” lub z zasobnika 0.” – tabela strona 46 raport październik 2024r. W ocenie Prezydenta Miasta Gliwice opis planowanego przedsięwzięcia przedstawiony w raporcie październik 2024r. uzasadnia przyjęcie, że będzie w nim miało miejsce magazynowanie odpadów w związku z ich przetwarzaniem i nie będzie prowadzone w ramach zbierania odpadów. Pomimo tego, że wnioskodawca zmienił raport wrzesień 2023r. i dokonał w nim zmian w taki sposób, że raport październik 2024r. magazynowanie to określa jako „przechowywanie” i tak np. w raporcie wrzesień 2023r. – Rozdział 4.1, strona 40, wers 3 (w tabeli), w którym było: „Magazynowanie odpadów przewidzianych do przetworzenia” w raporcie październik 2024r. zastąpiono przez: „Przechowywanie odpadów (surowców do przetworzenia)”. O istnieniu „magazynu odpadów” przekonuje pismo pełnomocnika wnioskodawcy adwokata Karola Wiśniewskiego (pismo z dnia 14 listopada 2024r.), w którym stara się on dezawuować użyte w raporcie wrzesień 2023r. pojęcie „magazynowanie”. W ww. piśmie wskazuje się, że „wprowadzone w tekście zmiany obejmują jedynie formalny zapis w przedmiotowym opracowaniu”. W ocenie organu zmiana nazewnictwa z „magazynowanie” na „przechowywanie” nie ma wpływu na proces prowadzony w miejscach przechowywania odpadów i nadal istnieją magazyny odpadów przeznaczonych do przetwarzania. Przywołane przez pełnomocnika wnioskodawcy w piśmie z 20 grudnia 2024r. decyzje nie wskazują jednoznacznie, jak chciałby tego pełnomocnik P I M – D: „iż w granicach terenu inwestycji miejscowy plan dopuszcza możliwość magazynowania odpadów w procesie przetwarzania”. Nie przekonują o dopuszczeniu możliwości magazynowania odpadów przeznaczonych do przetwarzania. W uzasadnieniach wskazanych decyzji organy je wydające nie odnosiły się bowiem do problematyki przetwarzania odpadów oraz ich magazynowania, w kontekście przywoływanego wyżej zapisu § 37 ust. 8 pkt d) planu miejscowego. Zauważyć należy, że decyzje te dotyczą innego przedsięwzięcia, nie powiązanego technologicznie z planowanym obecnie (...).

Z uwagi na powyższe, że w ocenie organu pierwszej instancji, planowane do realizacji przedsięwzięcie jest niezgodne z zapisami miejscowego planem zagospodarowania przestrzennego miasta Knurów „Rejon Południe”, zatwierdzonego uchwałą Rady Miasta Knurów Nr XXX/423/2004 z dnia 29 grudnia 2004r., opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego Nr 11 z dnia 25 stycznia 2005r. pod poz. 285, a w szczególności § 37 ust. 8 lit. d tego planu.

Wyżej zaprezentowanego stanowiska organu pierwszej instancji Kolegium jednak nie podziela.

Kolegium zauważa, że z akt sprawy wynika, że inwestor – spółka Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie – pismem z dnia 20 września 2023r., zatytułowanym: „Wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach”, na podstawie art. 71 i art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, wystąpił do organu pierwszej instancji – wówczas prezydenta Miasta Knurowa – o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia polegającego na budowie zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa na działce Nr 1714/15 obręb Krywałd, Knurów. W treści ww. wniosku inwestor wskazał, że przedmiotowe przedsięwzięcie zaliczane jest do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, to jest instalacje do przetwarzania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 14 grudnia 2012r. o odpadach odpadów inne niż wymienione w pkt 41 i 46, w tym składowiska odpadów inne niż wymienione w pkt 41, mogące przyjmować odpady w ilości nie mniejszej niż 10 t na dobę lub o całkowitej pojemności nie mniejszej niż 25 000 t, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018r. poz. 2389, z późn. zm.). Dalej inwestor wskazał, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięcia będzie niezbędna do uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę i pozwolenia na przetwarzanie odpadów. Z akt sprawy, a w szczególności z dołączonego do ww. wniosku raportu o oddziaływaniu przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko, sporządzonego w we wrześniu 2023r., a następnie zmodyfikowanego w październiku 2024r. i jego uzupełnienia wynika, że przedmiotowe przedsięwzięcie obejmuje budowę „Zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa” i planowane jest do realizacji

w Knurowie, w rejonie ul. Zwycięstwa 40 i ul. Lignozy, w granicach działki Nr 1714/15 obręb Krywałd. Zgodnie z wypisem z rejestru gruntów działka ta posiada powierzchnię 4,3705 ha, to jest 43705 m², a przedmiotową inwestycją objęty zostanie fragment tej działki o powierzchni 7315 m². W toku postępowania zakończonego zaskarżoną decyzją organ pierwszej instancji ustalił, że planowana inwestycja realizowana będzie na terenie, który objęty jest miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego miasta Knurów „Rejon Południe” zatwierdzonym uchwałą Rady Miasta Knurów Nr XXX/423/2004 z dnia 29 grudnia 2004r. (opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego Nr 11 z dnia 25 stycznia 2005r. pod poz. 285). Zgodnie z wypisem z ww. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Knurów „Rejon Południe”, ww. działka Nr 1714/15 obręb Krywałd usytuowana jest w obszarze ww. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Knurów „Rejon Południe”, oznaczonym symbolem planu P1.2P – tereny przemysłowe i usługowo – produkcyjne (część wschodnia działki) oraz symbolem planu P1.3PE – rekultywacja w kierunku przyrodniczym (część zachodnia działki).

Kolegium wskazuje dalej, że z treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji wynika, że organ ten uznał, że planowane przedsięwzięcie jest niezgodne z zapisami ww. miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Knurów „Rejon Południe”, gdyż zgodnie z brzmieniem § 37 pkt 8 lit. d ww. planu miejscowego dla całego obszaru planu obowiązuje zakaz gromadzenia odpadów, oprócz magazynowania odpadów zbieranych w wyniku prowadzonej działalności lub wytworzonych w wyniku działalności produkcyjnej i wydobywczej prowadzonej na danym terenie objętym planem, przeznaczonych do dalszego wykorzystania lub unieszkodliwiania; z zastrzeżeniem, że okres magazynowania takich odpadów nie może być dłuższy niż wynika to z obowiązujących aktów prawnych z zakresu gospodarki odpadami oraz uwzględnienia pozostałych ustaleń planu, a magazynowanie odpadów wytworzonych lub zbieranych wymaga zgody właściwego organu do spraw ochrony środowiska oraz właściwego organu gminy. W ocenie organu pierwszej instancji z przywołanego zapisu planu miejscowego wynika, że plan ten dopuszcza jedynie magazynowanie odpadów zbieranych w wyniku prowadzonej działalności lub wytworzonych w wyniku działalności produkcyjnej i wydobywczej prowadzonej na danym terenie objętym planem, przeznaczonych do dalszego wykorzystania lub unieszkodliwiania, a wśród włączeń z zakazu w zakresie gromadzenia odpadów plan miejscowy nie wymienia magazynowania odpadów dla potrzeb przetwarzania, co ma mieć miejsce w przedmiotowej sprawie.

Kolegium zauważa jednak, że w świetle zapisów § 37 pkt 8 lit. d ww. planu miejscowego dla całego obszaru planu obowiązuje zakaz gromadzenia odpadów. Przy czym zakaz ten nie obejmuje:

- 1) magazynowania odpadów zbieranych w wyniku prowadzonej działalności,
- 2) magazynowania odpadów wytworzonych w wyniku działalności produkcyjnej i wydobywczej prowadzonej na danym terenie objętym planem,

przeznaczonych do dalszego wykorzystania lub unieszkodliwiania, z zastrzeżeniem, że okres magazynowania takich odpadów nie może być dłuższy niż wynika to z obowiązujących aktów prawnych z zakresu gospodarki odpadami oraz uwzględnienia pozostałych ustaleń planu, a magazynowanie odpadów wytworzonych lub zbieranych wymaga zgody właściwego organu do spraw ochrony środowiska oraz właściwego organu gminy.

Z powyższego wynika, że o ile zasada ogólna zawarta w ww. przepisie planu zakazuje na całym obszarze planu gromadzenia odpadów, o tyle są od niej dwa wyjątki, co do których organ pierwszej instancji nie przeprowadził szczegółowych czynności wyjaśniających.

Jak wynika z akt sprawy, w tym z treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji, w tym zakresie organ pierwszej instancji nie przeprowadził żadnego postępowania dowodowego, a ustalenia w tym zakresie mają wpływ na wynik sprawy.

W szczególności, w ocenie Kolegium, konieczne będzie wyjaśnienie kwestii magazynowania przez inwestora na ww. terenie odpadów zbieranych w wyniku prowadzonej działalności – przy czym z treści ww. zapisów nie wynika by odpady te miały być zbierane na przedmiotowym terenie albo w wyniku działalności prowadzonej na tym terenie – przeznaczonych do dalszego wykorzystania lub unieszkodliwiania, a także dodatkowych zastrzeżeń, to jest, że okres magazynowania takich odpadów nie może być dłuższy niż wynika to z obowiązujących aktów prawnych z zakresu gospodarki odpadami oraz uwzględnienia pozostałych ustaleń planu, a magazynowanie odpadów wytworzonych lub zbieranych wymaga zgody właściwego organu do spraw ochrony środowiska oraz właściwego organu gminy.

W ponownie prowadzonym postępowaniu organ pierwszej instancji winien zatem zbadać ww. okoliczność raz jeszcze, mając przy tym na względzie wyżej zaprezentowane stanowisko Kolegium.

Nadto Kolegium zauważa, że podziela pogląd pełnomocnika odwołującej się strony, że w świetle zapisów ww. planu oraz zasad techniki prawodawczej nie można uznać pojęcia „gromadzenia” oraz „magazynowania” odpadów, jako pojęć synonimicznych.

Powyższe również organ pierwszej instancji winien mieć na uwadze w toku ponownego rozpatrywania sprawy.

Zatem, w świetle przywołanych powyżej zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Knurów „Rejon Południe”, uchwalonego uchwałą Rady Miasta Knurów Nr XXX/423/2004 z dnia 29 grudnia 2004r., opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego Nr 11 z dnia 25 stycznia 2005r. poz. 285, w ocenie Kolegium nie można uznać, że argumentacja przedstawiona przez organ pierwszej instancji świadczy, że planowane przedsięwzięcie jest niezgodne z zapisami tego planu, a w szczególności z zapisami § 37 pkt 8 lit. d tego planu.

W ocenie Kolegium niezgodność planowanego przedsięwzięcia z zapisami § 37 pkt 8 lit. d tego planu, wskazana przez organ pierwszej instancji, na chwilę obecną nie została wykazana w sposób jednoznaczny, a zatem nie występuje.

Z uwagi na powyższe, w ocenie Kolegium, na chwilę obecną organ pierwszej instancji nie wykazał niezgodności planowanego przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Knurów „Rejon Południe”, uchwalonego uchwałą Rady Miasta Knurów Nr XXX/423/2004 z dnia 29 grudnia 2004r. W szczególności przedsięwzięcie to nie jest w świetle aktualnych ustaleń niezgodne z zapisami § 37 pkt 8 lit. d tego planu, co wyżej Kolegium wskazało.

Tym samym Kolegium na chwilę obecną nie podziela poglądu organu pierwszej instancji w tym zakresie, a w takiej sytuacji odmowa wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie zakładu produkcji materiałów dla budownictwa i ogrodnictwa na działce Nr 1714/15 obręb Krywałd, Knurów, jest nieuzasadniona na obecnym etapie postępowania i co najmniej przedwczesna.

Z uwagi na powyższe zachodzi konieczność uchylenia zaskarżonej decyzji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

W tym miejscu Kolegium wskazuje, iż w orzecznictwie sądowym zwraca się uwagę, iż wykładnia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, powinna odbywać się według tych samych zasad, jakie mają zastosowanie wobec innych aktów prawnych, a podmiotami uprawnionymi do jej dokonania są organy administracji i sądy administracyjne. Poza wypadkami, gdy rozumienie przepisów nie budzi wątpliwości, do interpretacji postanowień planu stosuje się więc metody właściwe dla wykładni aktów normatywnych (tak m.in.: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w z 12 października 2011r., sygn. akt: IV SA/Po 259/11 oraz Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 15 lipca 2016r., sygn. akt: II OSK 2775/14). W przypadku zatem, gdy interpretacja postanowień planu jest konieczna, powinna być dokonana z uwzględnieniem wykładni językowej (poprzez odkodowanie norm prawnych na podstawie znaczenia wyrazów i wyrażeń zawartych w treści aktu prawnego, przy uwzględnieniu zasad gramatyki i składni językowej oraz zasad logiki), celowościowej i systemowej, mającej na względzie cel uregulowania i analizującej znaczenie zapisu planu zagospodarowania przestrzennego z uwzględnieniem pozostałych postanowień tego aktu prawnego (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z 10 listopada 2010r., sygn. akt: II SA/Gd 408/10). Przyjmuje się, że w pierwszej kolejności przy interpretacji zapisów planów miejscowych zastosowanie znajdzie wykładnia językowa. A gdy uzyskane na jej podstawie rezultaty będą niewystarczające do kwalifikacji faktów oraz ustalenia normatywnych konsekwencji tej kwalifikacji, dopuszczalnym jest stosowanie innych reguł wykładni prawa. Okolicznością uzasadniającą odejście od sensu językowego przepisu jest przede wszystkim taki przypadek, gdy wykładnia językowa prowadzi do rozstrzygnięć, które w świetle powszechnie obowiązujących wartości mogą być uznane za rażąco niesłuszne lub niesprawiedliwe lub gdy sens językowy jest ewidentnie sprzeczny z fundamentalnymi wartościami konstytucyjnymi (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z 28 czerwca 2011r., sygn. akt: II SA/Lu 314/11). Przy wykładni postanowień miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, należy bowiem mieć na względzie maksymalną ochronę uprawnień właścicielskich (tak: Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu w wyroku z 8 lutego 2013r., sygn. akt: II SA/Po 1006/12). Plan miejscowy upoważnia zaś jedynie do takiego rozstrzygnięcia, jakie wyraźnie wynika z

jego treści tekstowej i graficznej. Wszelka rozszerzająca wykładnia planu na niekorzyść właścicieli nieruchomości byłaby sprzeczna z konstytucyjną zasadą ochrony prawa własności i stanowiłaby naruszenie ustaleń tego planu (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 22 lutego 2011r., sygn. akt: II OSK 353/10). Ponadto, jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 2 lutego 2006r., w sprawie o sygn. akt: II OSK 490/05: „Zgodnie z zasadą „złotego środka”, odzwierciedlającą najlepiej istotę konstytucyjnej ochrony prawa własności, postanowienia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, nie powinny być interpretowane w sposób nadmiernie ograniczający prawa właściciela, ani w sposób nadmiernie rozszerzający istniejące ograniczenia praw właścicielskich, tak aby nie naruszało to istoty prawa własności”.

W świetle powyżej zaprezentowanego stanowiska orzeczniczego sądów administracyjnych i w oparciu o stan faktyczny sprawy, a także obowiązujące przepisy prawne organ odwoławczy stwierdza, że analiza zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, nie została przez organ pierwszej instancji dokonana w sposób wyczerpujący – co wyżej już zostało wskazane. Nie ujawniono bowiem w sposób przekonujący i świadczący o rzetelności prowadzonego postępowania dokonanej analizy motywów, którymi kierował się organ pierwszej instancji odmawiając wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację planowanego przedsięwzięcia w tej konkretnej sprawie, w oparciu o przedstawione przepisy. Wywód zawarty w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji nie wykazuje zdaniem organu odwoławczego w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości niezgodności planowanego przedsięwzięcia z treścią postanowień miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jeżeli bowiem przepisy ustawy jako zasadę przewidują wydanie decyzji określającej środowiskowe uwarunkowania, a odmowa wydania tej decyzji została potraktowana przez ustawodawcę jako wyjątek, to w przypadku stwierdzenia niezgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, niezgodność ta powinna zostać wykazana ponad wszelką wątpliwość. Zgodnie bowiem z zasadami wykładni przepisów prawnych, przepis o charakterze wyjątku podlega interpretacji ścieśniającej.

Nadto organ pierwszej instancji odstąpił od przystąpienia do badania meritum sprawy z uwagi na fakt wystąpienia w jego ocenie niezgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Wskazać należy, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 24 listopada 2017r., sygn. akt: IV SA/Wa 1743/17 (Lex Nr 2473723) trafnie podkreślił, że zasadnicze znaczenie dla tej kategorii spraw administracyjnych ma bezspornie zapis art. 80 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku, w myśl którego właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Z powołanego przepisu wynika wymóg zgodności z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Jest to podstawowe kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Jedynie stwierdzenie zgodności planowanej inwestycji z miejscowym planem, uprawnia organ administracji publicznej do wydania decyzji pozytywnej, po spełnieniu pozostałych wymogów wynikających z ustawy. A contrario, jeżeli przedsięwzięcie naruszałoby przepisy zawarte w planie miejscowym, organ byłby zobligowany do odmowy wydania wnioskowanej decyzji. Ocena zgodności inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego należy do organu wydającego decyzję i winna być dokonywana już na etapie wstępnym postępowania. Procedowanie co do meritum, w sprawie potrzeby ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla przedsięwzięcia niezgodnego z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, staje się bezprzedmiotowe. Wydawana jest wówczas decyzja odmowna. Z uwagi jednak na okoliczność, iż ocena zgodności planowanego zamierzenia inwestycyjnego z planem zagospodarowania przestrzennego okazała się w przedmiotowej sprawie przedwczesna – organ pierwszej instancji nie zbadał tej w kwestii zgodnie ze standardami postępowania dowodowego wyznaczonego zasadą prawdy obiektywnej, całe postępowanie administracyjne w sprawie, to jest etap wstępny, jak również badanie co do meritum – w przypadku stwierdzenia zgodności zamierzenia inwestycyjnego z planem zagospodarowania przestrzennego, musi być przeprowadzone od początku. Innymi słowy, z uwagi na błędną i przedwczesną ocenę tzw. kwestii wstępnej organ pierwszej instancji nie rozpoznał sprawy co do istoty.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że organ pierwszej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego w pełnym zakresie i w sposób prawidłowy czym naruszył art. 7 i art. 77 §

1 kodeksu postępowania administracyjnego. Wskazać także należy, że organ administracji publicznej jest obowiązany do zebrania całego materiału dowodowego. Na organie ciąży obowiązek podjęcia wszelkich niezbędnych kroków dla ustalenia tej podstawy w sposób najbardziej zbliżony do jej rzeczywistej wysokości, a zatem nie może on przyjmować za podstawę swoich rozstrzygnięć ustaleń dowolnych lub przypadkowych (zob.: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 lipca 1985r., sygn. akt: III SA 601/85). Organ administracji publicznej jest obowiązany rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Oznacza to więc, że organ jest obowiązany rozpatrzyć wszystkie dowody zgromadzone lub odzwierciedlone w aktach sprawy oraz że powinien rozpatrzyć te dowody w ich wzajemnej łączności. Rozpatrując materiał dowodowy organ administracji publicznej nie może pominąć jakiegokolwiek przeprowadzonego dowodu ani też uwzględnić dowodu, którego nie ma w aktach sprawy. Według wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 1994r., sygn. akt: III ARN 55/94, „Jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego (art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego), zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący (art. 77 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego), a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego).” Kolegium przypomina, że obowiązek rozpatrzenia całego materiału dowodowego jest związany ściśle z przyjętą w kodeksie postępowania administracyjnego zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego). By swobodna ocena dowodów nie przerodziła się w samowolę musi być dokonana zgodnie z normami prawa procesowego oraz z zachowaniem reguł tej oceny, i po pierwsze opierać się na materiale dowodowym zebranym przez organ. Kolegium podnosi również, że organ administracji publicznej jest obowiązany rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Oznacza to, że organ ten jest obowiązany rozpatrzyć wszystkie dowody zgromadzone lub odzwierciedlone w aktach sprawy oraz że organ powinien rozpatrzyć te dowody w ich wzajemnej łączności. Rozpatrując materiał dowodowy organ administracji publicznej nie może pominąć jakiegokolwiek przeprowadzonego dowodu. Dokonując oceny dowodów winien w sposób niebudzący wątpliwości wskazać przesłanki, którymi kierował się podejmując rozstrzygnięcie. Organ powinien dokonać oceny zebranego w postępowaniu materiału dowodowego w tym przyjętego stanu faktycznego oraz wskazać z uzasadnieniem, którymi ustaleniami kierował się przy wydawaniu decyzji, a które okoliczności jako nieistotne pominął.

Z uwagi na powyższe zachodzi konieczność uchylecia zaskarżonej decyzji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Ponownie rozpatrując sprawę organ pierwszej instancji będzie obowiązany do usunięcia tego uchybienia i dokonania prawidłowych ustaleń w sprawie.

W tym miejscu Kolegium wskazuje również dodatkowo, że tożsamej interpretacji zapisów § 37 pkt 8 lit. d miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Knurów „Rejon Południe”, uchwalonego uchwałą Rady Miasta Knurów Nr XXX/423/2004 z dnia 29 grudnia 2004r. dokonało decyzją Nr SKO.OŚ/41.9/4/2023/107/RN z dnia 26 stycznia 2024r., którą Kolegium uchyliło w całości decyzję organu pierwszej instancji Nr ŚR – 613/22 (Nr sprawy: SR.6220.1.29.2022) z dnia 30 listopada 2022r. i przekazało ww. sprawę do ponownego rozpatrzenia temu organowi oraz decyzją Nr SKO.OŚ/41.9/408/2025/7414/RN z dnia 16 października 2025r., którą Kolegium uchyliło w całości decyzję organu pierwszej instancji Nr ŚR – 208/25 (Nr sprawy: SR.6220.1.29.2022) z dnia 31 marca 2025r. i przekazało ww. sprawę do ponownego rozpatrzenia temu organowi.

Kolegium wskazuje dalej, że organ pierwszej instancji w toku postępowania naruszył przepis art. 79a kodeksu postępowania administracyjnego oraz w związku z tym naruszeniem art. 10 § 2 i 3 tego kodeksu. Kolegium zauważa, że orzekając w sprawie organ pierwszej instancji nie dał szansy stronie – wnioskodawcy, na taką modyfikację wniosku, która uwzględniałaby argumentację organu pierwszej instancji w tym zakresie. Organ pierwszej instancji niewątpliwie naruszył tym samym przepis art. 79a kodeksu postępowania administracyjnego. Stosownie bowiem do treści § 1 tego artykułu, w postępowaniu wszczętym na żądanie strony, informując o możliwości wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, organ administracji publicznej jest obowiązany do wskazania przesłanek zależnych od strony, które nie zostały na dzień wysłania

informacji spełnione lub wykazane, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z żądaniem strony – co miało miejsce w tym zakresie. Przepisy art. 10 § 2 i 3 tego kodeksu stosuje się. Z kolei zgodnie z § 2 tego artykułu, w terminie wyznaczonym na wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, strona może przedłożyć dodatkowe dowody celem wykazania spełnienia przesłanek, o których mowa w § 1.

Przytoczony wyżej przepis stanowi uszczegółowienie zawartej w art. 10 kodeksu postępowania administracyjnego zasady czynnego udziału strony w postępowaniu, a konkretnie wynikającego z niej obowiązku umożliwienia stronie wypowiedzenia się co do zebranych w sprawie dowodów, materiałów oraz zgłoszonych żądań przed wydaniem decyzji. Na organ nałożony został dodatkowy obowiązek polegający na wskazaniu stronie zależnych od niej przesłanek, które nie zostały na dzień wysłania informacji spełnione lub wykazane, co może skutkować wydaniem decyzji niezgodnej z jej żądaniem (por. F. Elżanowski (w:) R. Hauser, M. Wierzbowski (red.), Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wydawnictwo C.H.Beck, Warszawa 2017, wyd. 4; str. 624). Przyjęte w art. 79a kodeksu postępowania administracyjnego rozwiązanie wzmacnia gwarancje pozytywnego rozstrzygnięcia sprawy przez ukierunkowanie czynności strony dla ustalenia stanu faktycznego sprawy. Organ obowiązany jest bowiem poinformować stronę o np. spełnieniu przesłanek, od których przepis prawa materialnego uzależnia nadanie uprawnienia, zwolnienia z obowiązku. Przepis ten umożliwia stronie przedłożenie dodatkowych dowodów w celu wykazania spełnienia przesłanek uzasadniających wydanie decyzji zgodnej z żądaniem strony (por. B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Wydawnictwo C.H.Beck, Warszawa 2017, wyd. 16; 508-509). Odnosić też należy, że ratio legis dodanego do kodeksu postępowania administracyjnego ustawą z dnia 7 kwietnia 2017r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 935) przepisu art. 79a jest zmobilizowanie organów administracji do wnikliwego badania merytorycznej treści żądań strony na wszystkich etapach postępowania wszczynanego na żądanie strony i zapobieganie sytuacjom, w których strona dysponuje dodatkowymi dowodami na okoliczności istotne dla wykazania zasadności jej żądania albo może je łatwo uzyskać, a z powodu braku odpowiedniej wiedzy o potrzebnych dowodach bądź o sposobie oceny wcześniej przedstawionych dowodów – nie korzysta z takiej możliwości. Może to zapobiec wydaniu negatywnego rozstrzygnięcia w sprawie oraz zaskarżeniu decyzji przez stronę i przedstawieniu tych dodatkowych dowodów dopiero na etapie postępowania odwoławczego. W tym kontekście niewystarczające jest informowanie strony o możliwości zapoznania się z aktami sprawy oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań (por. uzasadnienie projektu ustawy z dnia 7 kwietnia 2017r., Sejm VIII kadencji, druk sejmowy Nr 1183, dostępny na stronie internetowej Sejmu RP www.sejm.gov.pl). Powiązanie konstrukcji obowiązku przewidzianego w art. 79a kodeksu postępowania administracyjnego z obowiązkiem ustanowionym w art. 10 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego wyraża się, po pierwsze, poprzez jednoczesną ich realizację w jednym zawiadomieniu kierowanym do strony, a po drugie - poprzez ustanowienie jednolitego terminu do zajęcia przez stronę stanowiska zarówno w kwestii zgromadzonego materiału dowodowego, jak i informacji organu sformułowanej na podstawie art. 79a kodeksu postępowania administracyjnego (por.: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 1 lutego 2018r., sygn. akt II SA/Po 975/17 i powołane tam piśmiennictwo, dostępny na stronie internetowej Centralnej Bazy Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Tym samym stwierdzić należy, że w trakcie postępowania organ pierwszej instancji naruszył zasady postępowania administracyjnego, a w szczególności wcześniej już przytoczone art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 kodeksu postępowania administracyjnego, co wyżej zostało już przedstawione.

W ponownie prowadzonym postępowaniu organ pierwszej instancji winien ww. kwestie dogłębnie wyjaśnić.

W świetle powyższego również uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie odpowiada przepisom prawa. Nie zawiera ono bowiem prawidłowego uzasadnienia faktycznego w którym zostałyby przedstawione motywy wydanego rozstrzygnięcia i w którym zostałyby wskazany i oceniony całościowo materiał dowodowy zebrany w sprawie ani prawidłowego uzasadnienia prawnego decyzji i przez to nie może ono zostać uznane za prawidłowo sporządzone. Organ pierwszej instancji naruszył tym samym przepis art. 107 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego. Stosownie do treści art. 107 § 3 kodeksu postępowania administracyjnego uzasadnienie faktyczne powinno w szczególności

zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej; zaś uzasadnienie prawne powinno zawierać wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Organ pierwszej instancji nie dopełnił wymogów prawidłowego uzasadnienia decyzji, czym naruszył ww. przepis prawa.

Prawidłowe uzasadnienie decyzji administracyjnej konieczne jest zwłaszcza w kontekście zasady ogólnej postępowania administracyjnego ujętej w art. 11 kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie z treścią tego przepisu organy administracji publicznej powinny wyjaśniać stronom zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwianiu sprawy, aby w ten sposób w miarę możliwości doprowadzić do wykonania przez strony decyzji bez potrzeby stosowania środków przymusu.

Kolegium przypomina również, że zgodnie z treścią art. 8 kodeksu postępowania administracyjnego, organy administracji publicznej obowiązane są prowadzić postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, a w myśl art. 9 kodeksu postępowania administracyjnego, organy administracji publicznej są obowiązane do należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków będących przedmiotem postępowania administracyjnego. Działanie organu pierwszej instancji w tym zakresie wskazuje na naruszenie ww. zasad.

Kolegium zauważa również, że nowy tekst jednolity kodeksu postępowania administracyjnego opublikowany w Dz. U. z 2024r. pod pozycją 775 został już znowelizowany, co winien również uwzględnić organ pierwszej instancji ponownie orzekając w sprawie.

Ponownie rozpatrując sprawę organ pierwszej instancji będzie obowiązany również do usunięcia tego uchybienia.

Mając na uwadze powyższe Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że w sprawie wystąpiło naruszenie przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

W takim przypadku, stosownie do postanowień art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego zachodzi konieczność uchylecia zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez ten organ. W świetle ww. przepisu prawa organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji w sytuacji, gdy zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ drugiej instancji powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

W związku z powyższym Kolegium wskazuje, że ponownie rozpatrując przedmiotową sprawę organ pierwszej instancji winien usunąć wszelkie uchybienia, które w niniejszej decyzji wskazał organ odwoławczy. Organ pierwszej instancji, w toku ponownego rozpatrywania sprawy, winien raz jeszcze przeprowadzić postępowanie dowodowe w zakresie wskazanym przez Kolegium. W trakcie postępowania powinien zapewnić stronom i ich pełnomocnikom czynny udział we wszystkich czynnościach w sprawie. W dalszej kolejności powinien zaś, w oparciu o całość materiału dowodowego zgromadzonego w trakcie postępowania, wydać rozstrzygnięcie w sprawie – biorąc pod uwagę brzmienie przepisu prawa materialnego lub procesowego, w oparciu o który wyda rozstrzygnięcie. W oparciu o dokonane ustalenia dowodowe powinien wydać rozstrzygnięcie zawierające wszystkie prawem wymagane elementy, w tym prawidłowe uzasadnienie faktyczne i prawne. W wydanym rozstrzygnięciu organ pierwszej instancji winien również wyjaśnić przesłanki, którymi kierował się przy jego podejmowaniu oraz ustosunkować się do wszelkich uwag podniesionych w trakcie postępowania a także prawidłowo określić podstawę prawną orzeczenia. W trakcie ponownego badania sprawy winien przeanalizować wszelkie uwagi podnoszone przez odwołującą się stronę i rozważyć je w wydanej przez siebie decyzji.

Odnosząc się z kolei do treści odwołania inwestora – spółki Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie – reprezentowanej przez pełnomocnika adwokata Karola Wiśniewskiego, zawartego w piśmie z dnia 21 maja 2025r., zatytułowanym: „Odwołanie”, od decyzji organu pierwszej instancji Nr SR – 261/25 (Nr sprawy: SR.6220.1.55.2023) z dnia 30 kwietnia 2025r. Kolegium zauważa, że w znacznej części podzieliło argumenty pełnomocnika odwołującej się strony, zawarte w ww. odwołaniu. Przy czym podniesione w odwołaniu argumenty i okoliczności dotyczące

merytorycznego rozpatrzenia sprawy będą wymagały zbadania przez organ pierwszej instancji w ponownie prowadzonym postępowaniu. Z uwagi bowiem na naruszenie prawa, jakiego dopuścił się organ pierwszej instancji w toku postępowania, Kolegium nie ma możliwości wydania decyzji merytorycznej, lecz jest zmuszone do wydania decyzji kasacyjnej i uchylenia w całości zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji. W ramach tego postępowania organ pierwszej instancji będzie zobowiązany do ponownego przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego, co już wyżej zostało wskazane. Ustosunkowanie się zatem do argumentów podniesionych w odwołaniu na tym etapie postępowania byłoby wkraczaniem w kompetencje organu pierwszej instancji, który zobowiązany jest do przeprowadzenia ponownego postępowania wyjaśniającego w sprawie. Ustosunkowanie się do nich w postępowaniu odwoławczym oznaczałoby wkroczenie w kompetencje organu pierwszej instancji.

Dodatkowo wypełniając obowiązek informowania stron, zawarty w art. 9 kodeksu postępowania administracyjnego, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, iż stosownie do art. 40 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego pisma doręcza się stronie, a gdy strona działa przez przedstawiciela – temu przedstawicielowi. Od dnia 11 kwietnia 2011r. art. 40 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego otrzymał brzmienie: „Jeżeli strona ustanowiła pełnomocnika, pisma doręcza się pełnomocnikowi. Jeżeli ustanowiono kilku pełnomocników, doręcza się pisma tylko jednemu pełnomocnikowi. Strona może wskazać takiego pełnomocnika” (zmiana dokonana na podstawie art. 1 pkt 9 lit. a) ustawy z dnia 3 grudnia 2010r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2011r. Nr 6, poz. 18). W aktach niniejszej sprawy znajduje się kilka pełnomocnictw udzielonych pełnomocnikom do działania w sprawie przez inwestora – spółkę Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie. Spółka Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie nie wskazała takiego pełnomocnika, zatem Kolegium doręcza niniejszą decyzję adwokatowi P K W – pełnomocnikowi ww. spółki, który złożył ww. odwołanie.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt 9 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z art. 3 ust. 1 pkt 11 lit. a, b i c ww. ustawy oraz art. 85 ust. 3 tej ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu pierwszej instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

Na niniejszą decyzję nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jednak strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne sprzeciwu określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2024r. poz. 935 z późn. zm.).

Wniesienie sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości 100 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2024r. poz. 935 z późn. zm.).

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach
Robert Nowicki
dokument podpisany
elektronicznie

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach
Piotr Magiera
dokument podpisany
elektronicznie

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwoławczego
w Katowicach
Rafał Zarzycki
dokument podpisany
elektronicznie

Otrzymują:

1. Adwokat P K W – pełnomocnik spółki
Zakład Usługowo – Handlowy ARTOR sp. z o.o. z siedzibą w Knurowie
Adres dla doręczeń:
Kancelaria Adwokacka Karol Wiśniewski
ul. PCK 6/3, 40-057 Katowice
e-Doręczenie: AE:PL-36957-65283-FASIC-20
2. Invest – Pol Silesia sp. z o.o.
ul. Drzymały 3; 41 – 902 Bytom
e-Doręczenie: PUH
3. Jastrzębska Spółka Węglowa S.A.
ul. Aleja Jana Pawła II; 44 – 330 Jastrzębie – Zdrój
e-Doręczenie: AE:PL-40436-64285-FJRWI-16
4. P M R
e-Doręczenie: PUH
5. Skarb Państwa – Starosta Powiatu Gliwickiego
ul. Zygmunta Starego 17; 44 – 100 Gliwice
e-Doręczenie: AE:PL-61872-66954-WRTTU-19
6. Gmina Knurów
ul. Floriana Ogana 5; 44 – 190 Knurów
e-Doręczenie: AE:PL-80962-11126-BGSJC-26
7. Prezydent Miasta Gliwice
ul. Zwycięstwa 21; 44 – 100 Gliwice
e-Doręczenie: AE:PL-86540-66012-GJUHR-23
8. aa